

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy

614 542

Hely

Idő

"1921"

Személy

Helyszám

Szerző:

Cím: A tüdővész Budapest

Forrás:

Szózat

Bp.

(Hely)

1921 129

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

A tüdővész Budapest

— Saját tudósítónktól. —

Budapest ma, mint a római Janus isten, kettőarcú. Egyik arca földi örömeiktől piros. Ennek egyetlen izma sem rezdül, ha a kártyaasztalon jönnek és esznek a százezrek. A másik arc vértelen, nélkülözéstől koravén, gond tanvázik rajta, szemében éhség, homlokán ráncba futott a növekvő nyomor. Az első arc ijedten rebben a rendőrség szóra, a második majdnem mindig a kórház felé fordul vágó tekintettel. A hitvány táplálkozás, a rettenetes lakásviszonyok, fűtetlenség, vékony ruha megtöri a test erejét. A tuberkulózisnak ma Budapest televényföldje. A beteg húzza egy darabig, aztán amikor „otthon” maradni lehetetlen, amikor már minden munkára képtelen, kórházba kerül. És jön a vég...

Künt, a Gyáli-ut kezdetén, a Szent István- vagy a Zita-kórházban állandóan nagy a forgalom. A jelentkezők a maguk lábán jönnek. A távozókat viszik ki a temetőbe. A Zita-kórházban tízenegyz barakkban fekszenek a betegek, a Szent Istvánban a tüdőbetegosztály négy pavillonból áll. Megtekintettük az utóbbiban a magyar tisztviselői és munkásleányok ezt az utolsó állomásbelyét. 103 férfi fekszik a C és D pavillonban, 54 nő az E-ben. Ezenkívül külön épület fogadja magába azokat a szerencsétleneket, akiknél a csoportrendszerre ment át a baj.

A férfiaknál 15% a tisztviselő, 70% a munkás és

iparos, 5% egyéb foglalkozású, 9% a tanuló. A férfiak zékézfővárosi házinyomda 1920

jobbára 30 év körüliek, tehát férkoruk kezdetén támadt rájuk a nyompruság. Főltűnően sok közöttük a szabó, kovács és asztalos. A nők többnyire cselédek, munkásleányok. Az 54 között 6 hivatalnokleány akad. Majdnem mind 19—23 évesek. Hat leányka még 15 éves sincs. Ezek az arányszámok a békeállanottal való összehasonlításban a munkásoknál javultak, a tisztviselőknél rosszabbodtak, ami a gazdasági viszonyok eltolódásából következik. Melvük hivatalnokember állmodhatik ma délvidéki kuráról, Abbáziáról, Lovranáról? Dr. Hasenfeld Artur professzor kalauzolásával belépünk a D pavillon tüdőbetegei közé. Az egyik kórteremben arra a kérdésre: kicsoda tisztviselő, nyolcan nyújtják föl a kezüket. Az élethez való ragaszkodás még ott lobog, izzik égő, lázas szemekben, de a test már végképpen összereszkadt. A kórtermekben mind súlyos betegek vívódnak a láthatatlan rémmel. Egyikük mellett ortopéd-láb. Csontszúja támadt, amputálni kellett. A másiknak az arca csak egyetlen keskeny vonal. Talán huszonegy órája sincs már.

— Táviratozni akarok haza, — nyöszörgi — hogy a hazautazásra küldjenek me'ez subát.
— Cairo — süttögja az egyik tisztviselő. — A gyilkos kór már a torkára ment.